

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 3 2018, nummers 67 – 86 dinsdag 23 januari 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
8.40- en 8.42-AMvB's.....	6
Wet natuurbescherming.....	8
Ambtenarenrecht.....	10
Volksverzekeringen.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	11
Wet op de kansspelen	11
Wet op de rechtsbijstand	13
Wet wapens en munitie	14
Vreemdelingenrecht	15
Regulier.....	15
Asiel.....	17
Richtlijnen en verordeningen	19
Toezicht en vrijheidsontneming	20
Vreemdelingenbewaring	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 67

MK CRvB, 03-01-2018 (publ. 15-01-2018), 16/680 ZVW, 17/5067 ZVW

CAK, appellant.

Awb 4:92 lid 2

BESTUURSRECHTELIJKE GELDSCHULD. AANWIJZING. Eindafrekening bestuursrechtelijke premie. Gelet op de betaaldata, de periodiciteit daarvan en de betaalde bedragen, die precies gelijk zijn aan de maandelijkse bestuursrechtelijke premie in 2014, heeft betrokkene voldoende aanwijzingen gegeven als bedoeld in artikel 4:92, tweede lid van de Awb dat de betalingen strekten ter voldoening van bestuursrechtelijke premie over mei 2014 tot en met november 2014. Het CAK kan deze betalingen daarom niet aanmerken als betaling van vóór mei 2014 verschuldigde bestuursrechtelijke premie. Het CAK heeft deze betalingen dan ook ten onrechte als betaalde bestuursrechtelijke premie bij de eindafrekening betrokken.

[ECLI:NL:CRVB:2018:73](https://www.ecli.nl/crvb/2018/73)

Zie ook de uitspraak van de CRvB in gelijke zin van dezelfde datum

[ECLI:NL:CRVB:2018:90](https://www.ecli.nl/crvb/2018/90).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 68

MK Rechtbank Limburg, 18-12-2017 (publ. 12-01-2018), AWB/ROE 16/3148, 16/3150, 16/3165, 16/3166, 16/3167, 16/3168, 16/3169, 16/3170, 16/3171 en 16/3172

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Beesel, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.20

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 3.1.6 lid 2 (oud)

WABO. Ladder voor duurzame verstedelijking. Woonzorggebouw aangemerkt als nieuwe stedelijke ontwikkeling. Er is sprake van een actuele regionale behoefte. Uit de beschrijving bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, onder b, van het Bro blijkt dat de stedelijke ontwikkeling binnen het bestaand stedelijk gebied van de betreffende regio kan plaatsvinden.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een woonzorggebouw met bijbehorende voorzieningen en een uitrit in afwijking van het bestemmingsplan.

[...] Het planologisch ruimtebeslag van een woonzorggebouw met bedrijfswoning is dusdanig afwijkend van een (royale) ééngezinswoning, dat ook naar het oordeel van de rechtbank uitgegaan dient te worden van een nieuwe stedelijke ontwikkeling en dat daarom de ladder voor duurzame verstedelijking van toepassing is.

[...] Verweerder heeft zich dan ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat er sprake is van een actuele regionale behoefte.

[...] Naar het oordeel van de rechtbank kan op grond van het geldende bestemmingsplan worden geconcludeerd dat er met betrekking tot de in geding zijnde percelen al sprake is van een stedenbouwkundig samenstel van bebouwing ten behoeve van wonen, met daaraan ondergeschikte bedrijvigheid(-aan-huis), aansluitend bij de dorpskern en dus behorend bij een bestaand stedenbouwkundig samenstel van bebouwing en openbare, sociaal culturele voorzieningen/infrastructuur. Dat betekent dat het stedenbouwkundig samenstel al bestond en het bouwplan beoogt daarvan deel uit te gaan maken. Dat de percelen waarop het bouwplan van vergunninghoudster is voorzien ook nog in enige mate over de grens van de bronsgroene landschapszone gaan, leidt niet tot de conclusie dat het plan niet is geprojecteerd binnen bestaand stedelijk gebied.

Met de beschrijving in de ruimtelijke onderbouwing is voldaan aan het in artikel 3.1.6, tweede lid, onder b, van het Bro vereiste dat wordt beschreven dat in de actuele regionale behoefte kan worden voorzien in bestaand stedelijk gebied door benutting van beschikbare in het plan van vergunninghoudster betrokken gronden. Verweerder is in het kader van artikel 3.1.6, tweede lid, onder b, van het Bro, nu een actuele regionale behoefte bestaat waarin kan worden voorzien binnen bestaand stedelijk gebied, niet gehouden te beoordelen of ook elders binnen bestaand stedelijk gebied in de gemeente of regio in de behoefte zou kunnen worden voorzien (zie [ECLI:NL:RVS:2016:125](#)). Die vraag komt in andere vorm wel aan de orde bij de belangenafweging in het kader van de beoordeling van een goede ruimtelijke ordening.

Nu uit de beschrijving, bedoeld in onderdeel b, blijkt dat de stedelijke ontwikkeling binnen het bestaand stedelijk gebied van de betreffende regio kan plaatsvinden, is de derde trede van de ladder niet aan de orde. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2017:12864](#)

JnB2018, 69

MK ABRS, 17-01-2018, 201607181/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1

WABO. Handhaving. Voorschriften onherroepelijke tijdelijke omgevingsvergunning voor gebruik perceel ten behoeve van modelvliegclub mogen niet ruimer uitgelegd worden. Als het college de voorschriften te beperkt acht, kan het deze aanpassen. Zolang dat niet is gebeurd, is sprake van handelen in strijd met de voorschriften.

Het college is in dit geval niet gehouden van handhavend optreden af te zien omdat de vergunningvoorschriften mogelijk in strijd zijn met het gemeenschapsrecht.

[Afwijzing] verzoek van [appellant] om handhavend op te treden jegens Modelvliegclub Midden-Nederland (hierna: MVC).

[...] Bij besluit van 28 juli 2014 heeft het college ten behoeve van MVC een tijdelijke omgevingsvergunning voor de duur van 5 jaar verleend voor het inrichten en gebruiken van een perceel [...] ten behoeve van een modelvliegclub. Op grond van deze vergunning mogen de leden van MVC vliegen met modelvliegtuigjes, maar alleen binnen een bepaalde vliegkring en, boven andere percelen dan het perceel, op een hoogte van ten minste 20 m.

[...] MVC heeft uiteengezet dat modelvliegtuigjes enige tijd nodig hebben om voldoende te dalen teneinde veilig te kunnen landen. Bij verscheidene windrichtingen zal deze daling zich boven het land van [appellant], en dus buiten het modelvliegterrein, inzetten. Hierbij wordt al boven zijn perceel de 20 m-grens overschreden. Volgens het college moeten de voorschriften zo worden uitgelegd dat dit is toegestaan, omdat na de vergunningverlening duidelijk is geworden dat het anders met grote regelmaat onmogelijk is om op een veilige manier de modelvliegtuigjes te laten landen. Het voorgaande doet er niet aan af dat volgens de tekst van de voorschriften alleen boven het modelvliegterrein op een hoogte van minder dan 20 m mag worden gevlogen. De voorschriften maken geen uitzondering voor het laten opstijgen en landen van de modelvliegtuigjes. Dat na vergunningverlening is geconcludeerd dat de gestelde voorschriften te strikt zijn om vaker een veilige landing te garanderen, betekent niet dat de voorschriften daarom ruimer uitgelegd mogen worden. Als het college de voorschriften te beperkt acht, kan het deze aanpassen. Zolang dat niet is gebeurd, is sprake van handelen in strijd met de voorschriften indien ten behoeve van een landing of stijging buiten het modelvliegterrein de 20 m-grens wordt overschreden en is het college bevoegd daartegen handhavend op te treden. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[...] Het besluit omtrent de verlening van de omgevingsvergunning - waarbij ook de voorschriften zijn vastgesteld - is met de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1892](#), onherroepelijk geworden. Uit het arrest van het Hof van Justitie van 13 januari 2004, Kühne & Heitz N.V., [ECLI:EU:C:2004:17](#), volgt dat de omstandigheid dat een besluit van een bestuursorgaan definitief wordt na het verstrijken van redelijke beroepstermijnen of na uitputting van alle rechtsmiddelen, bijdraagt aan de rechtszekerheid. Het Unierecht eist daarom in beginsel niet dat een bestuursorgaan moet terugkomen op een besluit dat aldus definitief is geworden. Aan de in dit arrest genoemde cumulatieve voorwaarden die ertoe leiden dat van dit uitgangspunt moet worden afgeweken, wordt hier niet voldaan. Dit betekent dat, daargelaten of de Verordening in dit geval van toepassing is, het college niet gehouden is van handhavend optreden af te zien omdat de vergunningvoorschriften mogelijk in strijd zijn met het gemeenschapsrecht. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:115](#)

JnB2018, 70

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 21-12-2017 (publ. 12-01-2018), BRE 17/2769 WABOM

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Breda, verweerder.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14
Besluit omgevingsrecht (Bor) artikel 3.3 lid 1
Vuurwerkbesluit 2.2.1

Handreiking explosieve stoffen voor civiel gebruik (de Handreiking)
Publicatiereeks Gevaarlijke Stoffen (PGS) 32

WABO-milieu. Vuurwerk. De aanvraag voor de uitbreiding van een inrichting ziet op de opslag van vuurwerk dat onder de Handreiking en PGS 32 valt, en niet onder het Vuurwerkbesluit. Binnen de inrichting van eiseres wordt echter ook vuurwerk opgeslagen zoals bedoeld in het Vuurwerkbesluit. Dit betekent dat de inrichting van eiseres te allen tijde moet voldoen aan de voorschriften van het Vuurwerkbesluit. Het college moest daarom bij de beoordeling van de onderhavige aanvraag tevens toetsen of bij verlening van de vergunning nog aan de voorschriften van het Vuurwerkbesluit zou worden voldaan.

[ECLI:NL:RBZWB:2017:8446](https://ecli.nl/RBZWB:2017:8446)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2018, 71

MK Rechtbank Limburg, 22-12-2017 (publ. 12-01-2018), AWB/ROE 16/3746, 16/3747, 16/3748, 16/3749, 16/3750, 16/3751 en 16/3828

college van Gedeputeerde Staten van Limburg, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e onder 2°
Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 2.3a lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor)

ACTIVITEITENBESLUIT. GEVOLGEN VAN ENIGE BETEKENIS. I.c. is tussen partijen niet in geschil dat zij milieugevolgen van enige betekenis ondervinden en zijn zij terecht als belanghebbenden aangemerkt. Verwijzing naar ABRS 16 maart 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:737](https://ecli.nl/RVS:2016:737)), 23 augustus 2017

([ECLI:NL:RVS:2017:2271](https://ecli.nl/RVS:2017:2271)) en 29 oktober 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:3848](https://ecli.nl/RVS:2014:3848)).

GEUR. I.c. is afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit van toepassing. Met de wijziging van het Activiteitenbesluit per 1 januari 2016 behoeven algemene geurvoorschriften niet meer te worden opgenomen in een omgevingsvergunning als thans in geding. Dat betekent dat verweerder in dit geval niet bevoegd was om voorschriften met betrekking tot lucht en geur te verbinden aan een omgevingsvergunning die is aangevraagd na 1 januari 2016, zoals hier het geval is.

[Besluit waarbij omgevingsvergunning is verleend voor het milieuneutraal veranderen of veranderen van de werking van de inrichting in verband met het innemen en drogen van zetmeel afkomstig van de aardappelverwerkende industrie.]

[...] Verweerder stelt zich in het verweerschrift, in afwijking van zijn benadering in de bestreden besluiten, op het standpunt dat voor Bakkersland en Hanssen belanghebbendheid bij het in bezwaar aangevochten besluit ontbreekt omdat sprake is van een milieuneutrale omgevingsvergunning, hetgeen zijns inziens per definitie betekent dat de omliggende bedrijven geen gevolgen (van enige betekenis) ondervinden

van de onderhavige vergunningverlening.

Zoals door de Afdeling is overwogen in haar uitspraak van 16 maart 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:737](#)) moet, wil er sprake zijn van belanghebbendheid, aannemelijk zijn dat ter plaatse van de woning of het perceel van de betrokkene gevolgen van enige betekenis kunnen worden ondervonden. In haar uitspraak van 23 augustus 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2271](#)) heeft de Afdeling een nadere invulling van het criterium 'gevolgen van enige betekenis' gegeven en daartoe onder meer overwogen dat uitgangspunt is dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit (zoals een bestemmingsplan of een vergunning) toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Het criterium 'gevolgen van enige betekenis' dient als correctie op dit uitgangspunt. Gevolgen van enige betekenis ontbreken indien de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (o.a. geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden bezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn. Met de betrokkene wordt bedoeld de bewoner of eigenaar of anderszins zakelijk gerechtigde van een perceel, waarop milieugevolgen van enige betekenis van de inrichting kunnen worden ondervonden.

In de uitspraak van de Afdeling van 29 oktober 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:3848](#)) is voorts overwogen dat, wat betreft de toestemming als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, onder 2°, van de Wabo voor het veranderen van een inrichting, voor de beantwoording van de vraag of het belang van een omwonende rechtstreeks bij dat besluit is betrokken, kan worden aangesloten bij het antwoord op de vraag of ter plaatse van zijn woning milieugevolgen van de inrichting kunnen worden ondervonden. Indien ter plaatse van zijn woning immers milieugevolgen van een inrichting kunnen worden ondervonden, wordt zijn belang mogelijk door het veranderen van die inrichting of van de werking daarvan geschaad.

[...] De rechtbank ziet in de nadere omschrijving van het criterium voor de mate van hinder die maakt dat een betrokkene al dan niet belanghebbende is in die zin dat bepalend is of hinder van enige betekenis wordt ondervonden, geen grond om de strekking van de uitspraak van de Afdeling van 29 oktober 2014 niet langer te volgen. De wijziging in de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2016 betekent immers niet dat voor het bepalen van de milieugevolgen ter plaatse van de woning of het bedrijf niet meer naar de inrichting als geheel moet worden gekeken en de rechtbank ziet geen reden te veronderstellen dat de rechtspraak van de Afdeling sinds de uitspraak van 29 oktober 2014 ook op dit punt is gewijzigd. Tussen partijen is niet in geschil dat Bakkersland en Hanssen ter plaatse van hun bedrijven milieugevolgen van enige betekenis van de inrichting ondervinden. De rechtbank is dan ook van oordeel dat zij terecht als belanghebbenden bij de aangevochten primaire besluiten zijn aangemerkt.

[...] Op 1 januari 2016 is het Besluit van 18 september 2015 tot wijziging van het Activiteitenbesluit, het Besluit omgevingsrecht en enkele andere besluiten (nieuwe activiteiten) in werking getreden. Hierbij is - onder meer - het Activiteitenbesluit gewijzigd en is het normatieve deel van de Nederlandse emissierichtlijn Lucht (NeR) per 1 januari 2016 ondergebracht in afdeling 2.3 ('lucht en geur'). In afdeling 2.3 worden algemene lucht- en geurvoorschriften gesteld. De eisen van deze afdeling zijn vanaf 1 januari 2016 als algemene eisen van toepassing, ook op vergunningplichtige activiteiten (zie de Nota van Toelichting, Stb. 2015, 337, p. 111). In de Nota van

Toelichting bij artikel 2.3a, eerste lid, staat verder dat voor inrichtingen type C (zonder IPPC-installatie) de bepalingen in afdeling 2.3 van het Activiteitenbesluit gelden in plaats van de eisen die voorheen werden gesteld in de vergunning. De eisen in het Activiteitenbesluit zijn van toepassing en hoeven niet in de vergunning opgenomen te worden (p. 147).

Ingevolge het eerste lid van artikel 2.3a van het Activiteitenbesluit is afdeling 2.3 vanaf 1 januari 2016 ook op de inrichting van vergunninghoudster van toepassing, tenzij de uitzondering van het tweede lid aan de orde is. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat de emissies van geur die door de in geding zijnde vergunningverlening mogelijk worden gemaakt, niet afkomstig zijn van een IPPC-installatie. In de inrichting is weliswaar een IPPC-installatie voor de opslag van C-hout aanwezig, maar dat maakt niet dat de emissies van de in geding zijnde activiteiten aan die installatie kunnen worden toegerekend. Reeds daarom is de in artikel 2.3a van het Activiteitenbesluit genoemde uitzondering niet van toepassing. Voor zover zou moeten worden geoordeeld dat de in de inrichting aanwezige IPPC-installatie toch zou maken dat de geurvoorschriften van het Activiteitenbesluit niet van toepassing zouden zijn, overweegt de rechtbank dat niet is gebleken dat voor de vergunde activiteit, het innemen en drogen van zetmeel (uit de aardappelverwerkende industrie), BBT-conclusies zijn vastgesteld. De rechtbank volgt Bakkersland niet in haar stelling dat de BREF Voedingsmiddelen en zuivelindustrie van toepassing is, omdat de inrichting van vergunninghoudster zich niet bezig houdt met de verwerking van voedingsmiddelen (voor de markt), maar met de verwerking van afval uit de voedingsmiddelenindustrie. De BREF Afvalbehandeling is evenmin van toepassing nu geen sprake is van een installatie voor de verwijdering of nuttige toepassing van gevaarlijke afvalstoffen dan wel voor de verwijdering van ongevaarlijke afvalstoffen (...) met een capaciteit van meer dan 50 ton per dag. Uit het voorgaande volgt dat afdeling 2.3 van toepassing is op de aangevraagde activiteit.

Met de wijziging van het Activiteitenbesluit per 1 januari 2016 heeft de wetgever de keuze gemaakt om algemene geurvoorschriften op te nemen in het Activiteitenbesluit, zodat deze voorschriften niet meer behoeven te worden opgenomen in een omgevingsvergunning als thans in geding. Dat betekent dat verweerder in dit geval niet bevoegd was om voorschriften met betrekking tot lucht en geur te verbinden aan een omgevingsvergunning die is aangevraagd na 1 januari 2016, zoals hier het geval is. De voorschriften 1.6, 1.7 en 1.8 zijn dan ook ten onrechte aan de verleende omgevingsvergunning verbonden. Nu verweerder daartoe niet bevoegd is geweest, hadden alle bezwaren gegrond verklaard moeten worden en had verweerder het primaire besluit moeten herroepen voor zover het de voorschriften 1.6, 1.7 en 1.8 betreft.

[ECLI:NL:RBLIM:2017:12578](#)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 17-01-2018, 201700716/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:126](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 72

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 15-01-2018 (publ. 16-01-2018), HAA 17/5363

Gedeputeerde Staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.13 lid 1, 2.3 lid 1, 2.7 lid 2, 2.9 lid 1, 3.5 lid 1, lid 2, lid 3, lid 4, lid 5, 3.8 lid 7 aanhef en onder b

WET NATUURBESCHERMING. Handhaving. Grootschalige kap bomen ter uitvoering van een herstelmaatregel in het kader van het PAS. Aan het belang van verweerder bij het op dit moment doorgang kunnen laten vinden van de geplande bomenkap, komt een zwaarder gewicht toe dan aan het belang van verzoekster bij het treffen van een voorlopige voorziening. Verwijzing naar ABRS 17-05-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1259](#).

[Afwijzing] verzoek van verzoekster om handhavend op te treden tegen de kap van 1.400 bomen door Waternet in het gebied van de Amsterdamse Waterleidingduinen [...]. [...] Waternet is ter uitvoering van een herstelmaatregel in het kader van het Programma Aanpak Stikstof (PAS) voornemens om een groot aantal bomen te kappen (het project) in het gebied van de Amsterdamse Waterleidingduinen. De maatregel moet in het kader van het PAS worden uitgevoerd in stikstofgevoelig habitat om de effecten van de hoge stikstofdepositie tegen te gaan.

[...] De voorzieningenrechter neemt bij zijn beoordeling tot uitgangspunt dat het verzoek van verzoekster tot het treffen van een voorlopige voorziening met name is ingegeven door de vrees voor een onomkeerbare situatie wanneer de geplande bomenkap zonder inhoudelijke toetsing daarvan in een bezwaar- en/of beroepsprocedure, reeds doorgang heeft gevonden. Daarentegen wenst verweerder – zoals ook ter zitting nader is toegelicht – nog tijdig met de geplande bomenkap te beginnen. De kap maakt onderdeel uit van een groot aantal samenhangende maatregelen op basis van het PAS en is dringend noodzakelijk enerzijds voor de bescherming van het Natura 2000-gebied, anderzijds omdat ook vergunningverlening voor stikstof veroorzakende activiteiten op basis van het PAS gewoon doorgaat. Uitstel van de bomenkap zou volgens verweerder betekenen dat de uitvoering niet meer zou kunnen worden afgerond voor het broedseizoen, zodat daardoor in ieder geval tot eind 2018 zou moeten worden gewacht met het kappen van de bomen. Een en ander zou, aldus verweerder, een tijds effectuering van de in het PAS voorziene maatregelen in het Natura 2000-gebied, ernstig bemoeilijken.

De voorzieningenrechter stelt voorop dat de Afdeling weliswaar ten aanzien van het PAS prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie over de verenigbaarheid van de PAS-systematiek met de Habitatrichtlijn, maar daarnaast ook als zijn oordeel kenbaar heeft gemaakt dat een en ander bij afweging van de betrokken belangen geen aanleiding geeft tot het treffen van een voorlopige voorziening. De Afdeling heeft daarbij overwogen dat hij een programmatische aanpak zoals het PAS, dat enerzijds gericht is op het behoud en waar mogelijk herstel van natuurwaarden en anderzijds op het scheppen van depositieruimte voor bestaande en toekomstige activiteiten, op voorhand geen ongeschikt instrument acht om uitvoering te geven aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 6 van de Habitatrichtlijn. Daarnaast acht de Afdeling van belang dat met de uitvoering van de herstelmaatregelen die in het PAS zijn voorzien wordt doorgegaan. ([ECLI:NL:RVS:2017:1259](#), r.o 29.2, 29.3 en 29.6). Hoewel de Afdeling deze overwegingen heeft gebezigd in zaken die op zichzelf moeilijk te vergelijken zijn met de

voorliggende zaak, vermag de voorzieningenrechter voorshands niet in te zien dat aan dit voorlopige oordeel niet ook in deze procedure betekenis kan worden gehecht.

Met inachtneming van het vorenstaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat aan het belang van verweerder bij het op dit moment doorgang kunnen laten vinden van de geplande bomenkap, een zwaarder gewicht toekomt dan aan het belang van verzoekster bij het treffen van een voorlopige voorziening. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2018:258](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 73

MK Rechtbank Amsterdam, 20-12-2017 (publ. 16-01-2018), 16/4814, 16/4832, 16/4833, 16/4834, 16/4836, 16/4924, 16/4957, 16/4958, 16/7892, 16/7899, 16/7900, 16/7901, 16/8070, 16/8071, 17/272, 17/441, 17/447, 17/1175

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Nieuwe Rechtspositieregeling Gemeente Amsterdam (NRGA)

Toelage Overgangsrecht (TOR 2)

AMBTENARENRECHT. PROJECT "HANDHAVING NRGGA". INTREKKING PERSOONLIJKE TOELAGE. I.c. is niet voldaan aan het vereiste dat de intrekking van de persoonlijke toelage met redelijke waarborgen moet zijn omringd.

De rechtbank is van oordeel dat het belang van verweerder om de toelagen die eisers ontvangen NRGGA-conform te maken op zichzelf al een bijzondere omstandigheid is die intrekking van de toelage rechtvaardigt. De rechtbank verwijst hiervoor naar de uitspraak van de CRvB van 30 maart 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:1346](#)), waarin de CRvB gelijkloidend heeft geoordeeld over de uniformering van rechtspositieregelingen bij de Nationale Politie. Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt niet. Van strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel is evenmin sprake.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder de toelage die eisers ontvingen in redelijkheid onder de TOR 2 had moeten brengen en aan eisers een TOR 2 had moeten geven. Nu verweerder de toelage die eisers ontvingen ten onrechte buiten de TOR heeft gehouden, kunnen de besluiten tot beëindiging van de persoonlijke toelage niet standhouden. Verweerder heeft immers niet voldaan aan het vereiste dat de intrekking van de persoonlijke toelage met redelijke waarborgen moet zijn omringd.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:9778](#)

Zie voorts de uitspraken van de Rechtbank Amsterdam van 20 december 2017,

[ECLI:NL:RBAMS:2017:9781](#) en [ECLI:NL:RBAMS:2017:9782](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2018, 74

MK CRvB, 29-12-2017 (publ. 15-01-2018), 15/7372 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

Anw 67 lid 9

Wet woonlandbeginsel in de sociale zekerheid (Wwsz)

Regeling woonlandbeginsel in de sociale zekerheid 2012 (Regeling)

ANW. WOONLANDBEGINSEL. De Raad acht de berekening van de woonlandfactoren voor Bonaire over 2013 en 2014 niet onverenigbaar met de Wwsz. De toegepaste woonlandfactoren worden niet in strijd geacht met artikel 67, negende lid, van de ANW.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4501](https://ecli.nl/CRVB:2017:4501)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 75

MK CRvB, 27-12-2017 (publ. 15-01-2018), 16/974 BABW

college van burgemeester en wethouders van Steenwijkerland.

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer 12 aanhef en onder a **BABW. Het criterium om geen gehandicaptenparkeerplaats toe te kennen indien een geschikte eigen parkeerplaats aanwezig is, acht de Raad, evenals voorheen de ABRS (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 26 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:625](https://ecli.nl/RVS:2014:625)) niet onredelijk. Appellant heeft in hoger beroep onweersproken gesteld dat hij met krukken loopt. Dit betekent dat, gelet op eigen onderzoeksbevindingen van het college, de beschikbare ruimte in de rechter garage onvoldoende is om met loopstok – in dit geval krukken – tussen kozijn en auto door te kunnen lopen. Daarmee staat vast dat geen sprake is van een geschikte eigen parkeerplaats in de vorm van een garage. Hoger beroep slaagt. Het college dient een nieuw besluit te nemen.**

[ECLI:NL:CRVB:2017:4506](https://ecli.nl/CRVB:2017:4506)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Wet op de kansspelen

JnB2018, 76

MK ABRS, 17-01-2018, 201607285/1/A3

raad van bestuur van de kansspelautoriteit (hierna: de ksa).
Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 56
Wet op de kansspelen (Wok) 1 lid 1 aanhef en onder a
Burgerlijk Wetboek Boek 3 40 lid 2, lid 3

WET OP DE KANSSPELEN. Boete. Beroep op vrij verkeer van diensten faalt, nu appellante niet in de Europese Unie is gevestigd. Prioriteringsbeleid ksa komt niet onredelijk voor. Voor de vraag of een overtreding heeft plaatsgevonden is niet bepalend of de kansspelen in kwestie daadwerkelijk in Nederland zijn gespeeld.

[...] ksa [heeft] aan [appellante] een boete opgelegd van € 200.000,00, omdat zij zonder vergunning online kansspelen heeft aangeboden. Bij besluit van gelijke datum heeft de ksa besloten tot openbaarmaking van het boetebesluit.

[...] Nu [appellante] niet in de Europese Unie, maar in Antigua en Barmuda is gevestigd, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het beroep van [appellante] op het vrij verkeer van diensten faalt. [...]

Het prioriteringsbeleid

[..] Aangezien het de ksa ontbreekt aan middelen en mankracht om tegen alle aanbieders van online kansspelen zonder vergunning handhavend op te treden, heeft de ksa het prioriteringsbeleid opgesteld. Daarin staat dat de aanbieders die prominent op de Nederlandse markt zijn gericht in eerste instantie voorwerp zijn van haar handhavingsacties. Om te bepalen of een aanbieder zich zodanig op Nederland richt, gebruikt de ksa drie prioriteringscriteria, namelijk of een .nl extensie wordt gebruikt, of op de websites gebruik wordt gemaakt van de Nederlandse taal en of op Nederlandse radio, televisie of in geprinte media reclame wordt gemaakt voor de websites. Deze prioriteringscriteria zijn volgens het prioriteringsbeleid niet cumulatief. Evenals de rechtbank heeft overwogen, komt dit beleid de Afdeling niet onredelijk voor, nu in het bijzonder op Nederland gerichte illegale aanbieders veel schade aan Nederlandse consumenten kunnen berokkenen. Vergelijk ook de uitspraak van de Afdeling van 22 februari 2015, [Red: lees 2017] [ECLI:NL:RVS:2017:484](#). Dat zich in het buitenland Nederlandstaligen bevinden en dat veel Nederlanders Engels kunnen spreken, lezen en schrijven, doet er niet aan af dat een website, door daarop gebruik te maken van de Nederlandse taal, beter toegankelijk wordt voor de Nederlandse consument. Gelet op de hiervoor vermelde reden waarom de Afdeling het prioriteringsbeleid niet onredelijk acht, hoeft de ksa de niet op de Nederlandse markt gerichte websites niet op één lijn te stellen met websites die wel specifiek mede daarop zijn gericht en mag de ksa met voorrang handhavend optreden tegen laatstbedoelde websites. [...]

De overtreding

[...] Uit dat arrest [van 18 februari 2005, [ECLI:NL:HR:2005:AR4841](#)] van de Hoge Raad volgt dat artikel 1, aanhef en onder a, van de Wok wordt overtreden, indien potentiële consumenten in Nederland de gelegenheid wordt gegeven om door middel van een mede op Nederland gerichte website deel te nemen aan een onlinekansspel. Gelet daarop is voor de vraag of een overtreding heeft plaatsgevonden niet bepalend of de kansspelen in kwestie daadwerkelijk in Nederland zijn gespeeld. [...] Gezien het vorenstaande, alsmede gezien hetgeen de rechtbank, als hiervoor vermeld onder 3, eerste volzin, onbestreden

heeft overwogen, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de ksa heeft aangetoond dat [appellante] artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wok heeft overtreden. [...]
[ECLI:NL:RVS:2018:155](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2018, 77

MK ABRS, 17-01-2018, 201700162/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Richtlijn 77/249/EEG 2, 4

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 1, 13, 16

Advocatenwet 16b, 16h

WET OP DE RECHTSBIJSTAND. De door de rechtbank aan artikel 16 van de Wrb gegeven uitleg dat voor een beroep op de toepassing van deze uitzonderingsbepaling is vereist dat de advocaat die niet is ingeschreven bij de raad als bedoeld in artikel 13 in ieder geval wel is ingeschreven bij de Nova, verdraagt zich niet met artikel 4 van Richtlijn 77/249/EEG.

[Afwijzing] aanvraag van [appellant] om een toevoeging voor gesubsidieerde rechtsbijstand [...].

[...] Artikel 1, derde lid, van de Wrb en artikel 16h van de Advocatenwet zijn in deze wetten opgenomen ter implementatie van Richtlijn 98/5/EG van het Europese Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 februari 1998 betreffende de vergemakkelijking van de permanente uitoefening van het beroep van advocaat in een andere lidstaat dan die waar de beroepskwalificatie is verworven (PbEG L 77/36). Deze richtlijn heeft betrekking op de vrijheid van vestiging van advocaten. [appellant] heeft gesteld dat niet artikel 16h maar artikel 16b van de Advocatenwet op hem van toepassing is. Artikel 16b is opgenomen ter implementatie van Richtlijn 77/249/EEG van de Raad van 22 maart 1977 tot vergemakkelijking van de daadwerkelijke uitoefening door advocaten van het vrij verrichten van diensten (PB L 078). Deze richtlijn heeft betrekking op de vrijheid van het verrichten van diensten van advocaten.

Aangezien de gemachtigde van [appellant] in Nederland werkzaamheden uitoefent bij wijze van dienstverrichting, is hij niet op grond van artikel 1, derde lid, van de Wrb gelezen in samenhang met artikel 16h van de Advocatenwet, gehouden zich in te schrijven als advocaat bij de Nova. De gemachtigde van [appellant] is in Duitsland gerechtigd zijn beroepswerkzaamheden uit te oefenen onder de benaming "Rechtsanwalt" en moet daarom op grond van artikel 1, tweede lid, van Richtlijn 77/249/EEG als advocaat worden aangemerkt. Ingevolge artikel 2 van deze Richtlijn dient hij voor de uitoefening van de in artikel 1, eerste lid, bedoelde werkzaamheden die hij bij wijze van dienstverrichting uitoefent, als advocaat te worden erkend. Het oordeel van de rechtbank dat voor buitenlandse advocaten geldt dat zij moeten zijn ingeschreven bij de Nova om een beroep te kunnen doen op toepassing van de uitzonderingsbepaling zoals neergelegd in artikel 16 van de Wrb kan niet worden gevolgd. Dit vereiste is niet in

artikel 16 gesteld. Op grond van deze bepaling kan in bijzondere gevallen door een niet ingeschreven advocaat rechtsbijstand worden verleend. De door de rechtbank aan artikel 16 gegeven uitleg dat voor een beroep op de toepassing van deze uitzonderingsbepaling is vereist dat de advocaat die niet is ingeschreven bij de raad als bedoeld in artikel 13 in ieder geval wel is ingeschreven bij de Nova verdraagt zich niet met artikel 4 van Richtlijn 77/249/EEG, dat bepaalt dat de vertegenwoordiging in rechte van een cliënt in een andere lidstaat moet worden uitgeoefend onder de voorwaarden die voor de aldaar gevestigde advocaten gelden, met uitsluiting van enig vereiste inzake woonplaats of lidmaatschap van een beroepsorganisatie in die staat (zie in die zin het arrest van het Hof van Justitie van 18 mei 2017, Jean-Philippe Lahorgue, [ECLI:EU:C:2017:391](#), punt 25). De gemachtigde van [appellant] moet dan ook de mogelijkheid worden geboden onder de in artikel 16 van de Wrb gestelde voorwaarden [appellant] als advocaat bij te staan. Gelet hierop is de rechtbank ten onrechte niet toegekomen aan een oordeel of zich een bijzonder geval in de zin van artikel 16 voordoet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:98](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet wapens en munitie

JnB2018, 78

MK ABRS, 17-01-2018, 201606740/1/A3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, appellant.

Wet wapens en munitie (Wwm) 1, 7, 28

Regeling wapens en munitie 48

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 2, 16, 23

Politiewet 2012 1, 3, 27

Wet politiegegevens (Wpg) 1, 2

WET WAPENS EN MUNITIE. De verwerking van persoonsgegevens van [wederpartij] voor de beoordeling van zijn aanvraag om verlenging van verlof tot het voorhanden hebben van een wapen en munitie is een politietaak waarop de Wbp gelet op artikel 2, tweede lid, van de Wbp niet van toepassing is. Nu het Inlichtingenformulier niet door de minister bij regeling als bedoeld in artikel 7, eerste lid, aanhef, onder a, van de Wwm is vastgesteld, maar bij beleidsregel, heeft de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de korpschef op grond van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wwm gehouden was om verlenging van het verlof aan [wederpartij] te weigeren.

[Weigering] verlenging van verlof tot het voorhanden hebben van een wapen en munitie [...].

[...] De verwerking van persoonsgegevens van [wederpartij] voor de beoordeling van zijn aanvraag om verlenging van verlof tot het voorhanden hebben van een wapen en munitie betreft de uitvoering van de Wwm waarmee de minister is belast. Uit artikel 1, onderdeel i, onder 1°, van de Politiewet 2012 volgt dat de uitvoering van de Wwm een

taak is ten dienste van de justitie. Voor de vraag of die taak ook onder de politietaak valt, is de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3 van de Politiewet 2012 van belang. Uit deze geschiedenis (Kamerstukken II 2006/07, 30 880, nr. 3, blz. 45) volgt dat de omschrijving van de politietaak zonder wijziging is overgenomen uit artikel 2 van de Politiewet 1993. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2 van de Politiewet 1993 (Kamerstukken II 1991/92, 22 652, nr. 3, blz. 34) is het voornaamste onderdeel van de politietaak de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde. Het gaat daarbij om de handhaving van de openbare orde, de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, alsmede om taken ten dienste van de justitie.

Het voorgaande brengt met zich dat taken ten dienste van de justitie onder de politietaak vallen. Nu de verwerking van de persoonsgegevens van [wederpartij] voor de beoordeling van zijn aanvraag derhalve een politietaak is, is de Wbp gelet op artikel 2, tweede lid, van de Wbp daarop niet van toepassing. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[...] Vaststaat dat [wederpartij] het Inlichtingenformulier bij de korpschef heeft ingeleverd zonder op dit formulier de vragen die daarin zijn vermeld, te beantwoorden. Het Inlichtingenformulier was opgenomen als bijlage C5 bij de Circulaire wapens en munitie 2015 die ten tijde van belang van toepassing was. Het gaat niet om een formulier overeenkomstig het in bijlage III bij de ministeriële Regeling wapens en munitie vastgestelde model als bedoeld in artikel 48 van de Regeling. Het Inlichtingenformulier is derhalve niet door de minister bij regeling als bedoeld in artikel 7, eerste lid, aanhef, onder a, van de Wwm vastgesteld, maar bij beleidsregel. Gelet hierop heeft de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de korpschef op grond van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wwm gehouden was om verlenging van het verlof aan [wederpartij] te weigeren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:122](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2018, 79

MK ABRS, 18-01-2018, 201607737/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 1, 2a, 2c

Vb 2000 1.9, 1.18, 1.19

REGULIER. Kennismigrant. Geen erkend referent. De rechtbank heeft ten onrechte betekenis toegekend aan de omstandigheden dat de vreemdeling, na indiensttreding bij IBM International Group, dezelfde werkzaamheden heeft verricht, werd aangestuurd door een leidinggevende van IBM Nederland, op dezelfde locatie werkte en de arbeidsovereenkomst gelijklopend is aan die met

IBM Nederland, alsmede aan de omstandigheid dat IBM Nederland al dan niet aan haar verplichtingen als referent kon voldoen.

Bij besluit van 18 februari 2016 heeft de staatssecretaris de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid als kennismigrant' met terugwerkende kracht tot 15 januari 2015 ingetrokken. Aan de intrekking heeft de staatssecretaris ten grondslag gelegd dat op die dag het dienstverband van de vreemdeling bij IBM Nederland B.V. (hierna: IBM Nederland) is beëindigd en zij in dienst is getreden bij IBM International Group B.V. (hierna: IBM International Group), terwijl laatstgenoemde onderneming op dat moment niet erkend was als referent in de zin van artikel 2c van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000). [...]

De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte betekenis heeft toegekend aan de omstandigheden dat de vreemdeling, na indiensttreding bij IBM International Group, dezelfde werkzaamheden heeft verricht, werd aangestuurd door een leidinggevende van IBM Nederland, op dezelfde locatie werkte en de arbeidsovereenkomst gelijklopend is aan die met IBM Nederland, alsmede aan de omstandigheid dat IBM Nederland al dan niet aan haar verplichtingen als referent kon voldoen. De vreemdeling heeft een arbeidsovereenkomst afgesloten bij IBM International Group en is daar op 15 januari 2015 in dienst getreden. Op dat moment was deze werkgever van de vreemdeling geen erkend referent in de zin van artikel 2c van de Vw 2000. Voorts is niet komen vast te staan dat de vreemdeling werkzaam was voor een holding als bedoeld in de werkinstructie. Derhalve betoogt de staatssecretaris terecht dat de vreemdeling op dat moment niet voldeed aan de beperking waaronder haar verblijfsvergunning is verleend. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2018:173](#)

JnB2018, 80

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-12-2017 (publ. 15-01-2018), AWB 17/2606

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Wet inburgering

Besluit inburgering

REGULIER. VRIJSTELLING INBURGERINGSEXAMEN. Beschikking van het College van B&W waarin staat dat eiser voldoende is ingeburgerd.

Eiser heeft een aanvraag gedaan tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor het doel "EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen". Verweerder heeft deze aanvraag afgewezen, omdat eiser het inburgeringsexamen niet heeft behaald en hij niet is vrijgesteld van het inburgeringsvereiste. Eiser voert aan dat, gelet op zijn diverse inspanningen om in te burgeren, kan worden gesteld dat hij voldoende in de Nederlandse samenleving is ingeburgerd en heeft aangetoond over voldoende mondelinge en schriftelijke vaardigheden in de Nederlandse taal en evidente kennis van de Nederlandse samenleving te beschikken. Eiser heeft ter onderbouwing de beschikking van het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Castricum (hierna verder: het college van B&W) van 6 maart 2017 overgelegd en verwezen naar het beleid, zoals neergelegd

in paragraaf B9/18.1 Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc). Gelet op voornoemd beleid kan de rechtbank verweerder zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet volgen in zijn standpunt dat de beschikking van het college van B&W niet doorwerkt in het vreemdelingenrecht.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:15715](https://ecli.nl/RBDHA:2017:15715)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2018, 81

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 22-12-2017 (publ. 15-01-2018), AWB 16/28155

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 14

Vw 2000 35, 62, 66a

Vb 2000 3.6a. 3.86, 6.5a

ASIEL. De thans ingetrokken verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is gebaseerd op de voorwaardelijke vergunning tot verblijf en is een zuiver nationaalrechtelijke verblijfsvergunning. In zoverre is het Unierechtelijke openbare orde criterium niet van toepassing. Echter, eiser heeft in het verleden nimmer de mogelijkheid gehad om in rechte te laten toetsen of hij wellicht op een andere grond in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning. Verweerder had bij de intrekking van de verblijfsvergunning van eiser alsnog moeten beoordelen of eiser met de feiten van toen voor vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming in aanmerking kwam. Op basis daarvan kan dan worden vastgesteld of deze vergunning destijds terecht op louter nationaalrechtelijke gronden is verleend en nu dus ook op nationaalrechtelijke gronden mag worden ingetrokken.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:15714](https://ecli.nl/RBDHA:2017:15714)

JnB2018, 82

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 16-01-2018, NL17.14923

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 d

ASIEL. OPVOLGENDE AANVRAAG. Eiser heeft, alles bij elkaar genomen, een begin van bewijs geleverd van de authenticiteit van de overgelegde heimelijke opname van het gesprek bij de Sri Lankaanse ambassade.

Eiser is een Tamil uit Sri Lanka. In het kader van vrijwillige terugkeer via het IOM is eiser gepresenteerd bij de Sri Lankaanse ambassade. Aan zijn opvolgende aanvraag heeft eiser ten grondslag gelegd dat tijdens dit gesprek door de ambassade is gesproken over zijn eerdere asielprocedures en gevraagd naar connecties met de LTTE. Tevens zou eiser te kennen zijn gegeven dat hij bij terugkeer in Sri Lanka zal worden opgepakt. Ter onderbouwing overlegt eiser een heimelijke opname van dit gesprek en een vertaalde

transcriptie daarvan. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de authenticiteit van de overgelegde opname niet vast staat, omdat het verloop van het gesprek volgens verweerder afwijkt van wat bij verweerder bekend is over dergelijke gesprekken in zaken van andere vreemdelingen. Verweerder vindt bevestiging van het verloop van het gesprek door een onafhankelijke derde nodig. De rechtbank is van oordeel dat eiser, alles bij elkaar genomen, een begin van bewijs heeft geleverd van de authenticiteit van de door hem overgelegde opname en dat van hem niet meer kan worden verwacht. Het is aan verweerder om, indien hij dit nodig acht, nader onderzoek te doen. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:473](https://ecli.nl/RBDHA:2018:473)

JnB2018, 83

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 18-01-2018, AWB 17/5772

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. NAREIS. Door de aanvraag van eiseres af te wijzen omdat de gezinsband met haar biologische moeder niet is verbroken, hanteert verweerder een onjuist toetsingskader.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder de aanvraag van eiseres niet heeft getoetst op de wijze zoals dat volgens de Vw 2000 en verweerders beleid behoort te gebeuren. Omdat tussen partijen niet in geschil is dat eiseres vanaf 2008 tot het vertrek van referent uit Eritrea bij referent en zijn gezin heeft gewoond en dat eiseres door referent financieel werd en wordt onderhouden, kan niet anders worden geoordeeld dat eiseres langere tijd feitelijk bij het gezin van referent verbleef en door hem werd onderhouden en verzorgd. Dat de moeder van eiseres hen soms opzoekt, maakt dit niet anders. Ook het feit dat er geen objectieve stukken zijn overgelegd over de reden van de opname in het pleeggezin, maakt onder deze omstandigheden niet dat de feitelijke gezinsband tussen eiseres en referent niet aannemelijk is geworden. Dat betekent dat verweerder in het bestreden besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom eiseres desondanks niet tot het gezin van referent behoorde ten tijde van zijn vertrek.

Door de aanvraag van eiseres af te wijzen omdat de gezinsband met haar biologische moeder niet is verbroken, hanteert verweerder een onjuist toetsingskader. Noch uit het beleid, noch uit enige andere rechtsregel volgt dat de verbreking van de gezinsband met de biologische ouder een voorwaarde is voor het ontstaan van een pleegrelatie met een pleegouder. Zoals verweerder terecht stelt wordt de gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen een biologische ouder en kind slechts in zeer uitzonderlijke gevallen verbroken. Dit staat er echter niet aan in de weg dat een biologische ouder, die niet langer voor een kind kan of wil zorgen, dit kind in pleegzorg bij een ander gezin kan onderbrengen. Dit geldt in de Nederlandse context, maar al helemaal in de context van *extended family*-culturen, zoals in Eritrea. Er is geen reden waarom eiseres niet als pleegkind door referent en zijn vrouw kan worden verzorgd en feitelijk deel uitmaakt van hun gezin, zonder dat de gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM met de biologische moeder (definitief) is verbroken.

Daarnaast volgt uit verweerders beleid evenmin dat de pleegzorgrelatie moet zijn geformaliseerd door de overdracht van het gezag aan de pleegouder. In verweerders beleid staat juist dat er moet worden gekeken naar de feitelijke situatie en staat niet vermeld dat de juridische situatie van doorslaggevend belang is. In tegenstelling tot hetgeen verweerder in het primaire besluit stelt, kan er ook in het Nederlandse familierecht wel degelijk sprake zijn van een pleegzorgsituatie terwijl de biologische ouder het gezag behoudt, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een vrijwillige pleegzorgplaatsing. Daarnaast vindt de rechtbank het niet logisch dat verweerder bij de nareis van een pleegkind de voorwaarde stelt dat de achterblijvende biologische ouder een toestemmingsverklaring tekent, als verweerder ervanuit zou gaan dat die biologische ouder toch al geen gezag meer over het kind zou hebben. In die situatie zou een toestemmingsverklaring immers niet nodig zijn.

[ECLI:NL:RBAMS:2018:188](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 84

HvJEU (Vijfde kamer), 16-02-2018, In zaak C-240/17

E tegen Finland

Schengenuitvoeringsovereenkomst 21, 23, 25, 96

Richtlijn 2008/115/EG 3, 6, 7, 8, 11, 21

SCHENGENUITVOERINGSOVEREENKOMST. Onderdaan van een derde land die illegaal verblijft op het grondgebied van een lidstaat met een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfstitel. Gevaar voor de openbare orde en nationale veiligheid. Terugkeerbesluit en inreisverbod. Overlegprocedure tussen de lidstaat die de signalering verricht en de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven.

Het Hof (Vijfde kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 25, lid 2, van de [Schengenuitvoeringsovereenkomst] moet aldus worden uitgelegd dat de overeenkomstsluitende staat die jegens een derdelander met een door een andere overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel over wil gaan tot vaststelling van een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een weigering van toegang tot en verblijf in het Schengengebied, weliswaar de mogelijkheid heeft om de in die bepaling neergelegde overlegprocedure reeds te starten voordat het terugkeerbesluit wordt vastgesteld, maar dat de overlegprocedure in elk geval moet worden gestart zodra dat besluit wordt vastgesteld.
- 2) Artikel 25, lid 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst moet aldus worden uitgelegd dat het er niet aan in de weg staat dat een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod en door een overeenkomstsluitende staat is vastgesteld jegens een derdelander met een door een andere overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel, ten uitvoer wordt gelegd, ook al is de in die bepaling neergelegde overlegprocedure nog gaande, wanneer de derdelander door de signalerende

overeenkomstsluitende staat als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid wordt beschouwd, onverminderd de mogelijkheid die de derdelander heeft om zich vervolgens naar het grondgebied van de andere overeenkomstsluitende staat te begeven en zich te beroepen op de rechten die voortvloeien uit die verblijfstitel. Is een redelijke termijn verstreken sinds de start van de overlegprocedure en heeft de geraadpleegde overeenkomstsluitende staat niet gereageerd, dan dient de signalerende overeenkomstsluitende staat evenwel de signalering ter fine van weigering van toegang in te trekken en indien nodig de derdelander op zijn nationale signaleringslijst op te nemen.

3) Artikel 25, lid 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst moet aldus worden uitgelegd dat een derdelander met een door een overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel jegens wie in een andere overeenkomstsluitende staat een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een inreisverbod wordt vastgesteld, zich voor de nationale rechter kan beroepen op de rechtsgevolgen die voortvloeien uit de door de signalerende overeenkomstsluitende staat te starten overlegprocedure en op de daaruit resulterende verplichtingen.

[ECLI:EU:C:2018:8](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2018, 85

MK ABRS, 16-01-2018, 201706177/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 1 lid 2 lid 6

Vb 2000 5.1a, 5.1b

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. Motiveringsvereiste dat voortvloeit uit het arrest Mahdi is eveneens van toepassing in het geval een vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6, eerste en tweede lid, met toepassing van het zesde lid, van de Vw 2000 wordt opgelegd. Nu aan de maatregel terecht de zware grond genoemd in artikel 5.1b derde lid onder j, Vb 2000, ten grondslag is gelegd en deze geen nadere motivering behoeft, is geen nadere op de vreemdeling toegespitste motivering van de lichte grond, dat hij niet over een vaste woon- of verblijfplaats beschikt, vereist.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 27 juli 2015,

[ECLI:NL:RVS:2015:2534](#)) is het motiveringsvereiste dat voortvloeit uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna: het Hof) van 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi

([ECLI:EU:C:2014:1320](#); hierna: het arrest Mahdi) eveneens van toepassing in het geval aan een vreemdeling een vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 wordt opgelegd. De Afdeling ziet geen aanleiding in het onderhavige geval, waarbij de vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6, eerste en tweede lid, met toepassing van het zesde lid, van de Vw 2000 is opgelegd, anders te oordelen. [...]

Voor de aan de onderhavige vrijheidsontnemende maatregel ten grondslag gelegde zware grond, dat de vreemdeling aan de grens te kennen heeft gegeven een aanvraag tot het indienen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 te willen indienen en zijn aanvraag met toepassing van de grensprocedure is afgewezen als kennelijk ongegrond, geldt evenzeer dat hierin in beginsel grond is gelegen om aan te nemen dat een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken. Deze omstandigheid is, mede in aanmerking genomen het grensbewakingsbelang, van dien aard, dat zulks reeds uit die omstandigheid zelf volgt. Een nadere toelichting hiervan in de vrijheidsontnemende maatregel kon derhalve achterwege blijven.

Nu zoals uit het vorenstaande volgt aan de maatregel terecht voornoemde zware grond ten grondslag is gelegd en deze geen nadere motivering behoeft, is, anders dan de rechtbank heeft overwogen, geen nadere op de vreemdeling toegespitste motivering van de lichte grond, dat hij niet over een vaste woon- of verblijfplaats beschikt, vereist. Dit is slechts anders indien aan een maatregel enkel de lichte gronden, genoemd in artikel 5.1b, vierde lid, onder c en d, van het Vb 2000, ten grondslag zijn gelegd (zie de uitspraak van de Afdeling van 20 september 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX8721](#)) of een vreemdeling uitdrukkelijk aanvoert dat en waarom in (een van) deze lichte gronden in zijn geval geen risico op onttrekking aan het toezicht is gelegen. Gezien hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd, inhoudende dat geen enkele asielzoeker een vaste woonplaats heeft en het vanwege de lopende asielprocedure in zijn belang is dat hij traceerbaar blijft, heeft de staatssecretaris kunnen volstaan met een algemene motivering.

De staatssecretaris klaagt derhalve terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in de maatregel ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat sprake is van een risico op onttrekking aan het toezicht.

[ECLI:NL:RVS:2018:159](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 86

MK ABRS, 15-01-2018, 201708610/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar China ontbreekt thans niet meer.

De staatssecretaris heeft in zijn schriftelijke inlichtingen zijn standpunt dat de Chinese autoriteiten inmiddels voldoende medewerking verlenen nader toegelicht. Hij heeft daarbij een overzicht gegeven van de momenten waarop hij, dan wel medewerkers van de Immigratie- en Naturalisatiedienst en de Dienst Terugkeer en Vertrek, vanaf juni 2015 contact hebben gehad met de Chinese autoriteiten, waarbij gesproken is over het hervatten van de samenwerking op het gebied van gedwongen terugkeer. Dit heeft erin geresulteerd dat de Chinese autoriteiten in juli 2017 een uitnodiging hebben

geaccepteerd om in oktober 2017 de identificatiemissie te sturen waaraan hij in zijn besluit van 7 oktober 2017 heeft gerefereerd.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar China, anders dan ten tijde van voormelde uitspraak van 13 april 2015, thans niet meer ontbreekt. De Afdeling ziet dit bevestigd in hetgeen de staatssecretaris in zijn schriftelijke inlichtingen heeft vermeld, te weten dat de bij zijn besluit van 7 oktober 2017 aangekondigde identificatiemissie van de Chinese autoriteiten daadwerkelijk heeft plaatsgevonden van 23 oktober 2017 tot en met 3 november 2017. Tijdens de bedoelde missie zijn 76 vreemdelingen, waarvan 63 ongedocumenteerd, in persoon gepresenteerd. Van 28 van de gepresenteerde vreemdelingen is de vermoedelijke Chinese nationaliteit vastgesteld. De staatssecretaris heeft verder vermeld nu in gesprek te zullen treden over het vervolgtraject dat tot afgifte van laissez passers moet leiden.

[ECLI:NL:RVS:2018:64](#)

[Naar inhoudsopgave](#)